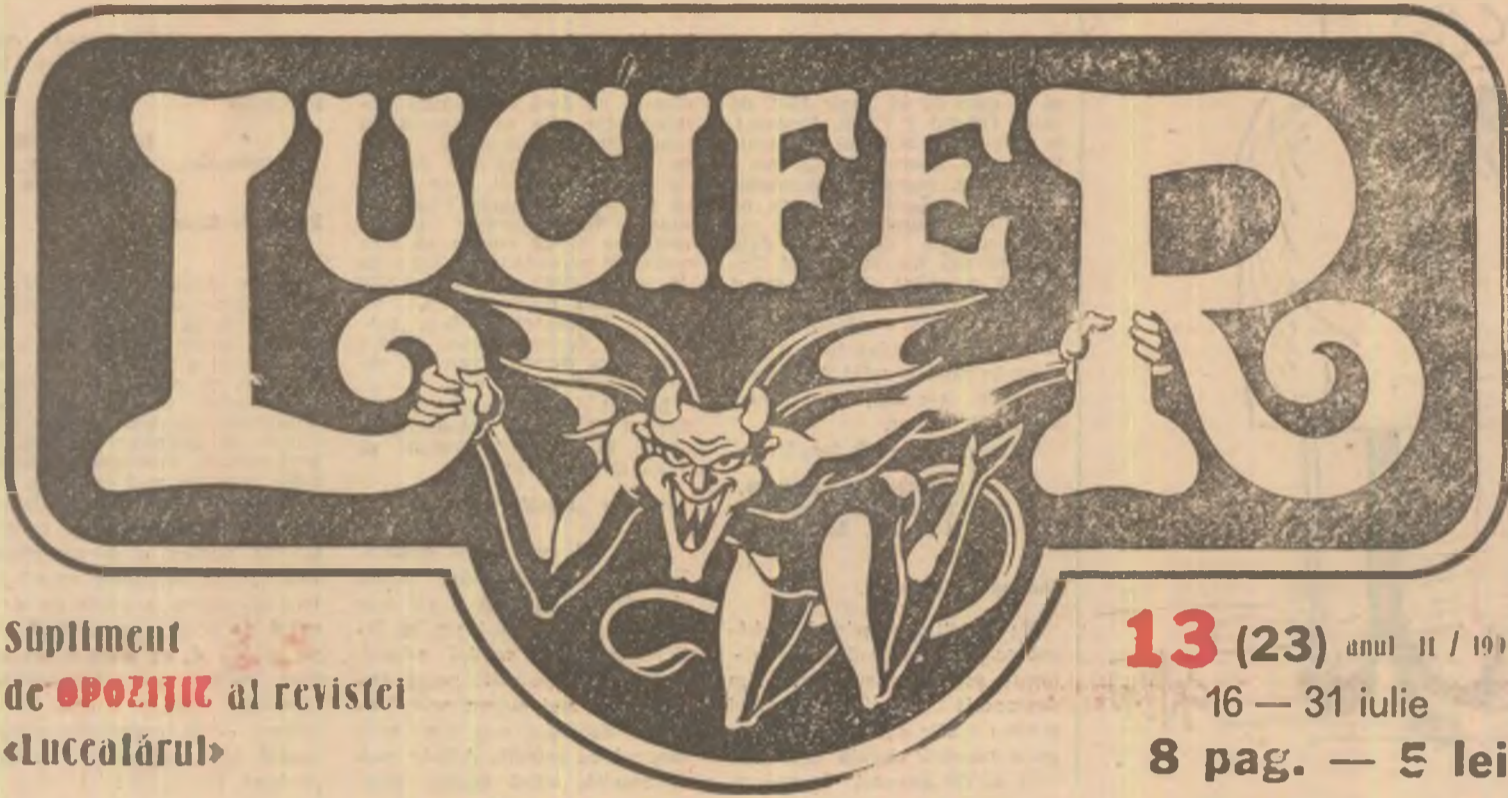

VADIM — PROCESUL UNEI LICHELE

pag. 3

Supliment
de **OPOZIȚIE** al revistei
«Luceafărul»

13 (23) anul II / 1991
16 — 31 iulie
8 pag. — 5 lei

Boutiques

sans

frontières

pag. 7

SECURITATEA CONTRA S.R.I.

pag. 5

CÎNTĂRILE prezidențiale

pag. 6

13 întrebări pentru NICOLAE MANOLESCU

pag. 4—5

TRISTĂ COMEDIE!

În vremea când lăcașele de cultură încep să-și închidă porțile — din motivele binecunoscute — spectacolul autentic (!) se instalează în alte spații, făcând concurență oricărei trupe de profesioniști. Cîntarea parodiei e în plină desfășurare. Securiști notorii se sacrifică în greva foamei — în numele libertății! — nu numai pentru a căpăta un brevet de revoluționar ci și să se poată mai ușor strecura în partidele de opoziție. Din interiorul acestora conduc în pace planurile destabilizatoare. Lideri și aripi, fascinați de putere, își scot ghearele cu o oră mai devreme și ating ceasul rău. Defilind fanfaronard sub stindardul opoziției, tată, își dau jos masca și le descoperi petele, pe care le bănuiai de altfel. Sînt încă niște artiști amatori. Surdu, Patriciu, T. G. Maiorescu nu vor să scape trenul și urcă în vagoanele romane. I-o fi obosit mersul hurducăit al propriilor partide și vor să-și mai tragă puțin sufletul. Turnați, forțați și căliți la focul ceaușist, Stănculescu și Chițac dau

din coate și din colț în colț, sfidează procesele, mint de îngheață Bega, iar Moiş conduce cu aceeași dezinvoltură unele lucrări ale Senatului, ca și cînd dezvăluirile ce vorbesc de matrapazlicurile lui ar viza doar dublura sa luciferică. În fața noastră și-a parlamentarilor nu-și arată decît chipul angelic. Iulian Vlad a dat în boala patriotismului, Postelnicu își revine din amnezii și mai aruncă lumină asupra foștilor colegi, Păunescu redistribuie portofoliile talentaților, iar V. C. Tudor, luptător de vocație și condeier de explozie, își plasează loviturile din toate pozițiile, ca și cînd poartă un război de reîntregire. Atacul de la Ploiești — previzibil, de altfel, pentru noi, nu însă și pentru cei care-s plătiți să vegheze la respectarea legilor — asociat proceselor carnavalescă ale foștilor nomenclaturiști, dovedește o dată în plus că prima instituție care lucrează pentru propriul său faliment e justiția română. Cu complicitatea unor juriști temători (și, de ce nu, pătați!), tortionarii se spală pe mîini de păcate și scă-

pînd basma curată, intră în alte jocuri, la fel de murdare. Procesul Robu-Vadim îi incurajează pe toți cei alungați vremelnice de la plăcinte și trădează slăbiciunile celor care, cîndva, sub escorta indicațiilor prețioase, se metamorfozau peste noapte în zmei. Acum, intimidăți de „marele patriot”, trag de timp, reinterpretează legile, descoperă că rechizitoriul nu-i în regulă și mai primesc o palmă în propria lor cetate. Mai că ne apucă mila! Cu criza asta de vitamine ies la iveală atîtea betesușuri și noi dăm vina fără să evaluăm situația reală!

În acest moment, Vadim nu-l în caz, el reprezintă mai ales o cauză a unor dezmoșteniți de privilegiu care vor să recapete ceea ce au pierdut atît de rapid. Simțind ef că în România acestor zile e o confuzie generală, își încearcă încă o dată șansa. Apetența agresivă a inculpatului pune și mai mult în discuție timiditatea arareori justificată a magistratului. Oricum, comedia care a părăsit lăcașele binecunoscute și se joacă acum în stradă și în tribunale ne aduce noi amărăciuni pe chip.

OBSERVATOR

CITITORII SE REVOLTĂ

Domnule redactor sef,

Cu chitanța nr. 0016904, emisă la data de 03. iunie 1991, de către Oficiul P.T.T.R. Urziceni, în valoare de 36.50 lei, am achitat costul abonamentului pe 3 luni (iulie, august, septembrie) la revista „Lucifer” ce cu onoare o conduceți. Doamna care mi-a emis chitanța la data de mai sus (de la Oficiul Urziceni) a ezitat la început să-mi facă abonamentul, motivând că este o „Revistă rară” și că s-ar putea să n-o primesc în mod regulat. Tin foarte mult s-o am, de aceea m-am și abonat.

Sfătuiți-mă ce să fac...!!!

SUSNESCU ȘTEFAN,
str. Trandafirului nr. 3
Urziceni, Ialomița

Domnule Ștefănescu,

Nu sintetizăm nici primul și, bănuiesc, nici ultimul care primeste astfel de sugestii. Am descoperit practici și mai grave: multe colete cu publicatia noastră circulă prin țară fără să fie expuse, la vedere,

în chioscuri. Profilul „Luciferului” — o „revistă rară” (!) — se pare că nu încintă pe cei dispuși să facă o anumită politică, din cite se observă cu ochiul liber, falimentară. Poate, într-o zi, când vor deschide mai bine ochii, s-ar putea să ne dea dreptate. Până atunci, vă mulțumesc pentru scrisoare și vă rugăm să ne nomenți numele doamnei de la poșta care, cu de la sine putere sau orientată (!), vă refuză abonamentul. S-ar putea să-i facem o vizită și să-i mulțumim pentru riva cu care lucrează: de altii.

În altă ordine de idei, intenționăm să facem abonamente direct la redacție. Trebuie să aveți putință răbdare.

Domnule „Lucifer”

Parcă vă cunosc de undeva. Nu cumva v-ați băgat coada și-n decembrie 1989 și ati seos la lumină (era să-i zic în față!) democrații parțial color? Ei să fie împinziti peste tot, de nu ne mai putem reveni acum? Spălați-i mai des prin cazanul cu smoolă, dati-le ceea ce merită, adică pastile sata-

nice, poate așa vor lesi din front și ne vor privi drept în ochi. Că, acum, prea li s-a pus pata.

DORU BEZE,
economist, str. Adrian,
Tr.-Severin

Domnule Beze,

Facem și noi ce putem. Mult, puțin, asta-i jocul. „Jocurile” se fac, după cum bănuim, în spatele usilor închise. Chiar dacă acestea nu mai sînt comune, ci regale, în dealul Cotrocenilor. Cîț privește „cu noasterea” noastră, și eu v-am văzut pe undeva: mai exact prin cineva. Prin chipul românilor care tot mai speră că nu au murit în zadar atîția tineri. Noi, Lucifer, sîntem în opoziție nu pentru o destabilizare (un termen la modă acum) ci tocmai pentru a arăta cu degetul pe acela care nu rămase pe poziții și, cu fraze demagogice, vorbesc de democrație, libertate, fericire Numai împreună — ca să preluăm o sintagmă binecunoscută — vom învinge. De acord!

CRIZA UNUI ANONIM

După revoluția din decembrie au apărut în gazetăria noastră tot felul de schiopi (fiindcă scriu cu picioarele!), orbi (văd numai ceea ce li se comandă!), surzi (aud numai ceea ce le folosește!) și, mai de curînd, s-a lipit de ei și un cîrn. Soarta l-a hărăzit chiar cu un astfel de nume: Cîrnu Carlo (nu cumva Sarlo?) și, înfîplător sau nu, lucrează la „Fraierul român”. Ce lucrează, ne dezvăluie caseta tehnică: e un fel de fotoreporter. Dar, în timpul liber sau poate în timpul serviciului își oferă serviciile celor care-l plătesc bine, scriind. Ce? Ce-i trece prin cap sau ceea ce folosește stăpînului săi din umbră.

Complexat probabil de nume, Cîrnu vrea să demonstreze că are nas pentru subiecte tari și pleacă la vînătoare. A mîrosit el că atacurile îndreptate împotriva lui Mircea Dinescu asigură vînzarea oricărui ziar și se aruncă orbeste în gol. Numai că acuzațiile sale, preluate din paginile unor fișuieci imunde și păguboase, se întorc împotriva-i, pulverizîndu-i și puținele nări pe care le mai are: ca la orice

minciinos. Zice nonșalant Cîrnu: „Nu se știe despre domnul Dinescu senior dacă s-a șocat (sic!) văzîndu-l pe Mircică ras în cap, recuperat de miliție...” Lăsînd agramatismul la o parte, îl întrebăm pe pozar de unde posedă această informație, firește, inexactă și aberantă? Înaintea procesului i se acordă timp de gîndire cam de vreo săptămînă.

Însinuările și minciunile nu se opresc însă aici. Se spune că mama poetului ar fi fost sponsorizată de Uniunea Scriitorilor pentru a se trata în Germania. Voia Cîrnu să fie el sponsorizat de aceeași instituție pentru a se trata la spitalul Central? Lăsînd gluma la o parte, fraierologul trebuie să demonstreze cu date clare, cu acte în regulă cît și cînd a obținut banii doamna Dinescu. Pentru neliniștea sa îl asigurăm că nu le va găsi nicăieri, numai dacă nu vor fi confecționate de vreun serviciu pentru care lucrează Sarlo, pardon, Carlo Cîrnu. Mai afirmă pozarul că tatăl poetului ar fi fost secretar P.C.R. în cadrul instituției în care lucra. În ce perioadă? În ce instituție? A fost Cîrnu în

documentare și are declarațiile comuniștilor de-acolo. Vrînd să fie și el spiritual (se poartă, nu? mai ales la semidoctii!) C.C.-ul își incheie în acest fel nota informativă: „Dar, ținînd cont că în ierarhia valorilor familiei Dinescu, revista noastră ocupă locul „mîrlanilor de presă” îl lăsăm să creadă (pe cine, pe mîrlani? n.n.) în continuare că doar „Moartea citește ziarul”.

Dacă-i vorba de ziarul la care se vîră Cîrnu, s-ar putea, mai ales cînd ies la iveală în pagina tipărită astfel de perle ale prostiei și delațiunii. Lipindu-și pe chip proteze nazale, numai pentru a friza obrăznicia și semidoctismul, C. Cîrnu nu reușește decît să fie cel mult penibil. Pentru un ins ca el, e totuși o performanță, judecîndu-l după anonimatul în care se scaldă. Inconștient, voind să-l lucreze și el pe Mircea Dinescu, pozarul se lucrează doar pe sine, devenind peste noapte copia negativă a unui individ care, necunoscîndu-și dimensiunea nasului, cade adesea în el. Și, din păcate, dă în gropi. Poate organizăm o chetă națională să-l scoatem de-acolo și să-l trecem în rîndul persoanelor civilizate. Dacă mai există vreo speranță a vindecării.

CREDO LUNGU

Vocea patriotului național

— răspunde cititorilor —

■ După cum se cunoaște, miercuri 19 iunie anul curînt, la Tribunalul din Ploiești s-a desfășurat procesul penal pornit de ex-procurorul general Gheorghe Robu și soața acestuia, în contra uriașului român Corneliu Vadim Tudor. Procesul, început cu 12 luni în urmă, a fost strînutat de pe malurile dimbovițene în orașul martiriului Candiano Popescu întrucît inculpatul (pardon, maestrul C.V.T.), a observat că judecătorii din Capitală sunt „corupți”. Depeșele agențiilor de presă străine au umplutură eterul cu relatări din sala împodobită cu prezența parfumată a doamnei Carolina Ilica, și ea româncă uriașă. Scrisorile concetățenilor noștri, atenți la acest proces, poate mai important decît cel intentat autorilor de genocid (cepeș), ne-au năpădit redacția, ele adunîndu-se maldăre precum hîrțile secu de la Berevoiești. În momentul cînd apare „Lucifer” se va fi sfîrșit și cea de a două ședință judecătorească ploieșciană, siguralmente un nou cerc organizat de ciracii acuzatului. Datoria noastră sacră e să reproducem acum cîteva din mesaje referitoare la acest caz, ele putînd fi socotite documente pentru hagiografia de mîine ai nemuritorului sprîțar C.V.T.

■ Dl. Nicu Pazardigheanu (com. Ghimpoi, jud. Dimbovița) a urmărit la fața locului desfășurarea procesului intentat d-lui Vadim Tudor, poet național, istoric național, conducător de partid, unic, național și ziarist și mai național. Dl. N.P. face mărturisirea că în ciuda celor scrise în gazetele destabilizatoare (dirijate de români vînduți mafiei evreiești), așa-

zislul inculpat s-a comportat exact precum marii noștri voievozi în fața lîftelor pagine: cu braț de criță și cu fruntea sus. De teama acestui patriote legendar, atît acuzatorii, cît și complotul de judecată, au tremurată mai abtîtur ca o pitie preparată de celebra actriță Marga Barbu-Butuc.

■ Dl. Ionel I. Turlacu (fost ofițer de securitate și admirator al ziaristei Efimița Băcescu), nutrește convingerea absolutamente fermă că procesul intentat distinsului tribun al popului român C.V.T., a fost pus la cale de unguri, de evrei, de sloveni, de armeni și de găgăuzi. Postul mai nutrește și convingerea că ex-procurorul general Gh. R. este rudă apropiată cu Domokos Gheza.

■ Dl. Agache Salariu, apropiat de tip nou. Calea Rahovei, este fericit că în cartierul său a văzut lumina zilei poetele cu inimă de leu, C.V.T. Acest poete, ni se spune, va avea curînd monument. Posibil, stimabile Agache P. Nu uitați însă că și poetele Alexei Petrovici Surkov a avut monument...

■ Domnișoara Stela Pirlog din Buhuși se roagă la bunul Dumnezeu pentru soarta tribunalului național

V.C. Tudor, pe care îl iubește peste se poate. În cazul că adoratul ei tribunal pierde procesul, domnișoara buhușancă descinde-n Capitală și își dă foc în fața Palatului Justiției. O sfătuim pe această creștină să consulte urgent un medic psihiatru.

■ Domnule Titu Șugubeiu, fiți cu rezon! Eroul zilei, V.C. Tudor, nu este nici legionar, nici bolșevic, nici ceva asemenea. Dînsul e numai un cîntăreț cacofonic în strana democrației noastre foarte originale. Că această meserie de fîrcovnic îi aduce lunar milionul, treaba lui și a gîrzii financiare.

■ Din Cluj, sacra cetate a „Vetrei Românești”, ne parvine următoarea telegramă: „Adunați în trei batalioane gvardie naționale stop pregătiți pentru Ploiești 10 iulie stop pierde Vadim proces stop luăm ostatici complet judecată stop, moarte dușmanilor României suverane stop, trăiască ai noștri în frunte cu dl. prefect stop.

■ Dl. Ilie Harbaru, celibatar și contabil, București, str. Virginelor nr. 5, a urmărit concursul de frumusețe organizat de TVR în seara zilei de 6 iulie anul curînt. A rămas cu un gust amar pe cerul gurii. Cică frumoasele

erau un fel de babe feseniste metamorfozate în domnișoare. Regretă imens că la acest concurs de columbițe jumulte nu au participat doamnele Gabriela Neagu, Felicia Meleşcan și Angela Băcescu, care siguralmente s-ar fi plasat pe locurile prime. D-le Harabaru, suntem de aceeași părere pozitivă. Oricum, pentru noi adevăratele cîștigătoare ale acestui concurs caraghioz rămîn cele trei zeițe absente!

■ Dl. Ion Civilu, urbea Buzău, a citit în publicația Cuvîntul că senatorul pe care l-a votat, Gelu Voican Voiculescu, a găsit într-o pădure din Senegal un clitoris lung de un metru. Roagă în numele tineretului fesenist locale ca dl. G.V.V. să expună în centrul orașului său acest obiect mobilizator în lupta pentru înscăunarea economiei de piață.

■ D-soara Ana Clistirescu, Rîmnicu Vilcea, regretă profund că Florica Mitroi, în care a văzut-o pe Ana Ipătescu a zilelor noastre, a părăsit templul României Mari, angajîndu-se la o fișuică reacționare, numită Ceaușescu.

■ O epistolă anonimă ne vestește că în Valea Jiului se pregătesc garnituri de tren pentru minerii care s-au decis să vină în Capitală spre a aplica o pedeapsă capitală Floricăi Mitroi, care și-a permis să-l facă maolist și ciumă roșie pe dl. prefect Ion Iliescu, cel mai iubit fiu al poporului român.

RICA VENTURIANO
studinte în drept și publicist

VADIM — PROCESUL UNEI LICHELE

10 iulie 1991, ora 14. Judecătoria Ploiești. Pe rol, dosarul penal pentru care a fost cercetat și adus în instanță Corneliu Vadim Tudor de către ex-

procurorul general al României, Gheorghe Robu. Delictul: ofensă adusă autorității și calomnie prin presă.

PRELUDIU NEORCHESTRAL

Ora 13. Sala completului de judecată nr. 4 are cam 50 de metri pătrați. În acest spațiu — circa 300 de susținători ardenti ai Partidului „România Mare” și ai organului acestuia (adică ai ziarului cu același nume). Se pare că permisul de liberă trecere l-a constituit fie revista „România Mare”, fie „Europa”, pe a cărei primă pagină o poză imensă cu Iulian Vlad este însoțită de următoarele cuvinte: „Te așteptăm în libertate, generale!”.

Pe coridorul demisolului unde se află sala de judecată, la parter și chiar la etajul superior, alți aproape 500 de partizani. Se scandează isteric și sacadat: „România Mare!”, „Vadim, te iubim!” Atmosferă încinsă, premergătoare marilor descărcări tensionale, mai mult sau mai puțin dirijate — fie vorba între noi. Până și pereții par să transpire abundent. Atîta doar că ei sînt muți, adică nu dau nici un semn de isterie. Vîrsta susținătorilor variază între 25 și 75 de ani, femei și bărbați în egală măsură. Sînt cuprinse aproape toate categoriile sociale, mai puțin intelectualitatea care va fi reprezentată prin excelență de adevărații Români Mari, adică de Corneliu Vadim Tudor și Dan Ioan Mirescu.

Ora 13.29. Personajul central — adică Vadim — n-a venit. Încă. Se scandează: „Schimbați sala!”. De la o admiratoare (Doina Mușină a Marelui Vadim aflăm că „România Mare este singurul ziar care spune adevărul”. S-ar putea, dacă spune dînsa.

Cîțiva ziaristi mai răzbătători și doi fotoreporterți reușesc să treacă prin mulțime spre spațiul liber dintre masa procurorului și cea a grefierului, cum altfel decît dînd din coate. Cu această ocazie în grupul adevăraților români se naște ideea că presa este răspunzătoare pentru dimensiunile mai mult decît nepotrivite ale sălii. Se emite chiar părerea „dacă sînteți așa de ziaristi, de ce n-ați cerut o sală mai mare? Ce dacă nu e procesul vostru, dacă vreți să vedeți trebuie să știți puțini”. Mai mult chiar, un ingenuos sugerează ca Vadim să fie judecat în parc, în toate orașele țării, ca să vadă toată lumea și să se convingă de corectitudinea judecății. Adică un fel de proces cu repetiție, un fel de cenaclu Flacăra în care Vadim Tudor să reconfirme asemănarea sa în ceea ce

privește gesticulația aberantă cu celălalt tribun, Păunescu. Singurii care nu comentează, sau dacă o fac, o fac numai pentru ei, sînt ziaristii. Din vârcarmul general se distinge parcă sloganul: „Vatra Românească”, „România Mare”. Prin urmare, „România Mare” va trăi cît lumea, după cît se urcă.

Ovații, aplauze prelungite.

Ora 13.44. N-a venit. Lozinci — aceleași. Grupul ziaristilor s-a îngroșat considerabil. O doamnă oarecare, pare că știe să spună doar: „foile volante”. Ca o replică învățată îndelung, dar rostită de un figurant fără talent.

„Iată vine și Vadim, cu garoafe în prolap”...

Ora 13.54. Iată-L. EL a apărut. Urale. Trece pe sub un pod de flori. Miini de femei isterice se întind să-l atingă ca pe cine știe ce moaște. I se strecoară discret hîrtiușe de adeziune. Agitat, ușor stîmjenit, ca un ginerică pe care-l strîng pantofii, străbate culoarul viu (ajutat de cele două gorile personale) și trîntește cu un gest scîrbit florile și bilețelele pe masa completului de judecată.

Spectacolul începe. Ca să poată spune cîteva cuvinte, omul gesturilor mari care este Vadim rostește: „Liniște, vă rugăm”. Ca la tenis, un fel de „Quiet, please!”. Cuvintele îi năvălesc abundent pe buze. „Această mascaradă de proces trebuie să aibă loc”. Este întrerupt de urletele „Vadim te iubim!”. Următoarea mișcare pe care o face C.V.T. este să privească disprețuitor la ziaristii care întindeau reportofoaane, scuturau pixuri, umpleau înfrigurați pagină după pagină și să se lanseze într-o tiradă pe care a vrut-o zdrobitoare! „Aștia sînt ziaristi? Sînt niște pirați ai presei, niște porci, de la niște ziare reacționare!” Netulburați, ziaristii își continuă activitatea. Din sală se aud huiduiele, o revistă de 50 de pagini aterizează forțat, pierzînd totuși impulsul inițial, din sală în mijlocul grupului de presă. Ar fi fost poate momentul ca femeile de bine, admiratoarele lui Vadim, să scotocească prin buzunare, genți și sacoșe după niscaiva ouă, roșii și chiar pisici moarte. Ar fi fost chiar interesant. Din păcate însă, încercarea a eșuat.

noia colectivă, C.V.T. se hotărăște să mai furnizeze cîteva informații. Aflase probabil de sosirea soților Robu, precum și de sechestrarea lor, așa că afirmă indignat: „Constanța Robu spune că sîntem beți!” Spiritul clarvăzător al partizanilor României Mari oferă imediat soluția: „Să se aducă fiole să suflăm toți. Și ziaristii!” Nimic de zis, doar sînt vorbe înțelepte din popor. Și, de parcă n-ar fi fost de ajuns, C.V.T. mai dă o mostră despre trădarea și corupția justiției din România, afirmînd că „procurorul

taților din sală, așa că le incurajează fără s-o spună pe față. Mai mult, îl ponderează pe Vadim și îi atrage atenția, de vreo cîteva ori, că ceea ce face el este instigare la violență. Codul Penal prevede o pedeapsă cu închisoare între 3 și 5 ani pentru acest delict, așa că Vadim nu trebuie lăsat să-și dea în petec. Numai că, agitația din sală incurajînd micul dictator din C.V.T., acesta îi spune la un moment dat lui Mirescu, înainte de aflarea hotărîrii completului de judecată privind desfășurarea procesului: „Aștia urlă,

care trebuia să fie în completul de judecată a fost schimbat peste noapte. Acum este o doamnă care mi-e foarte ostilă și care a spus despre voi că sînteți un fel de tribunal revoluționar”. Isteria colectivă atinge paroxismul și se urlă, aberant și penibil „Noi sîntem poporul!”

CAP LIMPEDE — DAN IOAN MIRESCU

Colaboratorul nr. 1 al „României Mari” vrea și el să ia cuvîntul. Jurist de profesie, cunoaște mai bine procedura legală și înțelege necesitatea climatului de calm. El știe că Vadim are o mare șansă de a mai obține o amînare a procesului din cauza manifes-

dumneata urlă, io plec dom'le!”. De ce atîta grabă, ne întrebăm noi? Știa oare Vadim ce va urma? E mai mult decît probabil că da, deoarece urmasa firească a isteriei din sală ar fi fost ca instanța să decidă evacuarea incintei și începerea ședinței. Nu s-a întîmplat așa. Totul a fost, spunea Vadim, „o mașinație menită să dărime ziarul lui și partidul lui”. Au existat și motive legale pentru amînarea procesului, găsite desigur de ex-procurorul Mirescu. S-a făcut o cerere de retrimiteră a dosarului la procuratură, fără nici o motivație, asupra căreia completul de judecată, reintrat în sală, a hotărît să se pronunțe abia la 17 iulie, pînă atunci suspendînd în mod bizar judecarea cauzei.

Subcapitol neinteresant despre Gheorghe Robu

Ora 14.00. Își fac apariția și vor să intre în sală Gheorghe și Constanța Robu. Sînt huiduiți, îmbrînciți, fluierați, așa că se refuziază în biroul completului de judecată de unde nu vor mai ieși decît după plecarea lui Vadim.

ADEVĂRATA FAȚĂ A PROCESULUI

Din gura lui C.V.T. ies dezvăluiri senzaționale. Procesul a căpătat — în viziunea sa — o evidentă turnură politică, fiind instrumentat de Alianța Civică și de ziarele reacționare al căror reprezentanți (niște porci, desigur), sînt de față. Partizanii din sală încep să huiduie. Ziaristii află că vor fi linșați la ieșire. Asta e, nimeni nu e perfect. Aflăm din sursa autorizată a d-lui Vadim Tudor că ex-procurorul general este un membru marcant al Alianței Civice. În necunoștință de cauză probabil în ceea ce privește sosirea lui Gheorghe Robu, Vadim se întrebă cum e posibil ca el să vind

pe o asemenea caniculă tocmai (!) de la București, și Robu nu. Același Robu se pare că este un criminal, deoarece „a arestat Guvernul României”. Care guvern, dacă ni se permite, guvernul lui Ceaușescu? Se pare că da, pentru că afirmația imediat următoare este că 100 de generali zac în pușcărie, tot din cauza d-lui Robu. „Nu există dreptate în România, afirmă C.V.T., unde cei mai curăț și mai cinstiți oameni sînt tîriți în instanță, iar adevărații patrioți infundă pușcăriile”. Sala urlă. „Jos cu Robu!”, „Criminalul”. Însă pentru faptul că Vadim nu are „nimic mai sfînt decît respectarea completului de judecată”, îi roagă pe susținătorii săi să-l aperse și să-l ajute.

Completul de judecată își face apariția în sală și timp de un sfert de oră se străduiește să spună ceva. În zadar, așa că se retrage.

ALTE DEZVĂLUIRI SENZAȚIONALE ALE LUI VADIM

Între timp, pentru a alimenta para-

Scutul Poliției

Organele de poliție (aproximativ 50 de cadre) au rămas pasive în pofida involburărilor cu caracter incitator, vădit agresiv și violent, privitoare ca la teatru. N-are nici un rost să încerci să te pul sub protecția lor, ei și-o pot asigura „atît eît se poate”. Adică „cu limite”. Pentru că și ei „sînt oameni”.

EPILOG

Hotărîrea instanței fiind rostită, Vadim se retrage în aplauzele susținătorilor. N-avea de unde să știe că afară îl așteptau circa 1000 de ploieș-

teni anti-Vadim. Scandau și ei, însă mult mai pertinent. Adică: „Ceaușescu PCR, Fasciștii, ...” Biet Vadim neînțeleș și trădat, ce altceva puteai face decît să te retragi? Și uite-așa se face că poetul mare în kilograme a alergat aproape rostogolindu-se (incadrat de aceeași gardă personală) spre mașina care îl aștepta cu motorul pornit. Cum s-ar zice, discipolul își urmează maestrul. Adică, vorba unui ploieștean, „a fugit ca Ceaușescu”.

Doi cititori fervenți ai revistei „LUCIFER”, martori oculari

13 ÎNTREBĂRI

PENTRU

NICOLAE MANOLESCU

1. Stimată domnule Manolescu, vă felicit pentru noua funcție politică, dar trebuie să vă mărturisesc faptul că nu vă fericesc. Cum vă simțiți totuși în noua postură ?

— Deocamdată nu am avut timp să mă obișnuiesc cu ea, deci pot să spun că mă simt ca înainte.

2. Credeți că entuziasmul care a cuprins masele populare la ivirea Alianței Civice, în noiembrie 1990, diminuat în timp, va reapare odată cu declararea acestui partid, în aceste zile ?

— Mai întâi, nu cred că a fost vorba de un entuziasm determinat de adevărat de apariția Alianței Civice, în al doilea rând nu cred că l-a diminuat, și după ce am să explic despre ce e vorba, momentul inițial al Alianței a făcut să coincidă o sumă de factori, unii dintre ei aleatorii, ceea ce a dus la manifestarea aceea extraordinară din 15 noiembrie 1990. Dacă privim lucrurile înapoi, fără minie și cu luciditate, trebuie să spunem însă că a existat și o doză de șansă, de potrivire a soartei; Dumnezeu a ținut cu Alianța, la constituirea ei. S-au amestecat atunci mulți factori, era aniversarea repressiunii mișcării brașovene, era prima etapă a liberalizării preșurilor, cu alte cuvinte, mai multe motive de frustrare, de nemulțumire care, adunate într-un ghem, au produs extraordinara manifestare de început a Alianței. Între timp, Alianța n-a pierdut nici din simpatie nici din entuziasm, doar că ea a intrat într-o fază de organizare interioară, mai puțin spectaculoasă. Bineînțeles că nici o organizație din lume nu poate

să facă în fiecare zi o manifestație sau un miting. Trebuie înțeles că există manifestări mai discrete, nezmotoase, de care nu are cunoștință întreaga țară, și pot fi, fiecare în felul ei, cit se poate de eficace. Lumea află dacă Alianța Civică cheamă la miting populația unui oraș sau a Capitalei, dar nu află dacă o echipă de medici de la Cluj pun la cale un program de asistență medicală gratuită sau dacă juriști din Alianța Civică au făcut asistență juridică gratuită pentru tot felul de cetățeni cu probleme mai mult sau mai puțin dificile legate de justiție. Acestea fiind zise, aș prefera ca partidul să stărnească nu atât entuziasmul cit încrederea. Cu emoții, cu entuziasm, se pot face multe dar nu se poate schimba radical situația din țară.

3. În afara celor aflate pînă acum, transmise pe toate canalele mass-mediei, ce ne puteți oferi numai nouă, așa, să nu ne audă nimeni ?

— Am să vă spun în secret dar, cu condiția să nu aflu cu adevărat nimeni, că am mare încredere în perspectivele Alianței. Cred că vom câștiga alegerile, cu o cifră considerabilă, cred că împreună cu opoziția vom face un guvern democratic. Pot spune, tot în secret și mai ales să nu aflu nimeni, că la anul, pe vremea asta, vom avea un regim democratic în România.

4. Despre literații intrați în politică s-au vorbit multe și nu neapărat în termenii cei mai amabili. Ce credeți că se va vorbi și despre dv. ?

— Dacă îmi aduc bine aminte, pînă și Havel este un literat și într-adevăr, nu s-au spus decît lucruri proaste despre el, și anume că a fost pușcăriaș înainte de anul trecut, acum cîțiva ani era în pușcărie, s-a spus, de asemenea, că s-a lăsat de meseria lui de dramaturg, ca să se ocupe de acțiuni care subminează statul socialist, și cite și mai cite. Ei, cite s-au spus și despre alții, cite s-au spus și despre mine înainte, m-au tăbăcit într-un fel, nu-mi fac iluzii că se vor spune mai puține de aici încolo, dar nu mă sperie ideea. Cea mai bună glumă care s-a făcut pe tema asta a fost că, critic literar fiind, îmi imaginez că viața politică este o literatură. N-o fi ea chiar literatură dar, există anumite reguli în literatură, în artă, care s-ar putea să func-

ționeze și în viața politică.

5. Doriți să schimbați imaginea scriitorului politician ? Cum ? În cit timp ? Cu ce mijloace ? Aveți certitudinea că veți reuși ?

— Ce-aș putea să fac eu pentru scriitori, să conving lumea că nu sînt acei profitori ai regimului Ceaușescu care au popularizat securitatea de dinainte. Aș vrea să atrag atenția asupra unor oameni care au dat procentual un mult mai mare număr de dizidenți în trecut. Să ne inchipuim o clipă că inginerii, ca să nu mai vorbim de muncitori, ar fi dat procentual același număr de dizidenți precum scriitorii. Cînd s-a întimplat asta ? S-a întimplat în zilele de 16—22 decembrie 1989, atunci, fiecare categorie și-a dat procentual același număr de dizidenți cit dăduseră scriitorii înainte și regimul Ceaușescu s-a prăbușit. Schimbarea imaginii scriitorilor care a fost foarte tare murdărită de Ceaușescu și mai tirziu, după revoluție, de urmașii lui, mi se pare foarte importantă. La urma urmelor de ce să reproșăm scriitorilor că sînt acum în fruntea tuturor formațiunilor civice, politice, democratice, la urma urmelor ei își fac datoria, cum și-au făcut-o și înainte. Să ne mirăm și să ne supărăm că în fruntea acestor organisme nu vin și alții. Că nu vin alte categorii, că nu vedem decît foarte puțini, să spunem inginerii, asta ar trebui să fie problema numărul unu, nu că sînt prea mulți scriitori în Alianța Civică. Sînt pentru că se simt responsabili cu treburile civile în România. E dreptul lor, aș spune chiar datorită lor. Păcat că nu vin și alții.

6. Prezența partidului „Alianței Civice” pe scena politică va trezi multe riposte și adversități. Sînteți pregătit pentru a le ține piept ?

— Eu cred că sîntem pregătiți. Sigur, există niște limite în care se poate riposta, dar din moment ce am intrat în acest joc înțelegem să jucăm pînă la capăt. Din partea noastră nu poate fi vorba decît de respectarea regulilor lui. Dacă nu vor fi respectate de partea cealaltă, vom vedea și vom încerca să ne apărăm.

7. Deviza partidului dumneavoastră pare să fie: vom reuși numai împre-

ună. Cît vom fi împreună, judec după capcanele ce vi se pregătesc

— Deviza noastră este, nu întîmplător, nu vom reuși decît împreună. O anumită diferență față de forma afirmativă a lozincii. Mulți ne-au cerut o schimbăm cu una afirmativă dar observăm că există o diferență în vom reuși numai împreună și nu vom reuși decît împreună. Este mult nădăjduitoră forma negativă. Lozincă frumoasă dar nu e numai o lozincă. Chiar răspunde sentimentului majorității din Alianță că nu vom reuși decît împreună. Împreună cu celelalte formațiuni democratice din țară, partidele care au același ideal cu noi anume, construirea societății civile în România.

8. Din surse, nu întotdeauna demers de încredere, în „Alianța Civică” strecurat multe elemente instruite pentru destabilizarea partidului. Aveți formații în acest sens ? Cum vă vedeți debarasa de ele ?

— Nu, nu am informații referitoare la partid, este și prea devreme să vă spun acest lucru, pe de altă parte mi s-ar părea anormal să se producă o asemenea infiltrație, pentru simplul motiv că, mai există încă în România forțe interesate nu de schimbarea condițiilor ci de menținerea lor. Și nu de ce nu ar folosi și o asemenea infiltrație în destabilizarea unei formațiuni care și propune să decunimizeze complet țara. Să distrugă toate vechile structuri comuniste. Spun structuri nu oameni. Alianța nu are nimic comun cu comunismul. Membrii de partid au fost mulți dar fiecare trebuie judecat după faptele lui nicidecum toți laolaltă, ca categorie. Este singurul caz în care discriminarea este obligatorie. Trebuie discriminat între om și om. Nu aici nu avem voie să discutăm despre categorii ci să discutăm despre indivizi.

9. V-am spus mai sus că nu vă fericesc pentru noua postură. Totuși în acest moment al acestei zile, dv. încercați o satisfacție anume ? Cum poate exprima ea ?

— Nu încerc nici un fel de satisfacție, dacă las la o parte, faptul că a reușit să facem acest partid care multă vreme mi se părea absolut necesar. Nu poate fi vorba de o satisfacție, vorbind, personală, pentru că sînt perfect conștient de răspunderea ce ne apăsă. Așa cum am spus și în cuvîntul de deschidere al Congresului, istorie învinsii sînt pedepsiți. Învingătorii nu sînt decît rariori răsplățiți dacă eșecurile sînt întotdeauna complete, reușitele sînt întotdeauna puține, încît speranța mea este să reșim cît mai mult și să fim pedepsiți cît mai puțin pentru greșelile noastre. Din păcate un asemenea punct de vedere nu se asociază cu nici o satisfacție, bucurie, ci mai mult cu o mare preocupare, chiar îngrijorare.

10. Orice mi-ați spune, cunoscîndu-vă de mai multă vreme, ca profesor, ca sprijinitor al tineretului, pe unul din cei mai importanți critici ai momentului — și nu numai al acestuia — sînt aproape sigur că bucur creației nu poate fi egalată de o altă V-ați plictisit de ea, domnule Nicolae Manolescu ?

— Nu, nicidecum. Continui să mă văd de treabă și să îmi fac meseria

Agenturile au furat valiza

la „România literară“ săptăminal-trei articole, imi continui lucrul plumul doi din Istoria literaturii, c să nu mă deprofesionalizez, de nici n-aș putea, e greu acuma, ația ani de activitate critică să stop fie și pentru o perioadă li-ă de timp. Incerc să rămân atașat rofesia mea și încerc să rămân un ntreg să nu mă unilateralizez, să a un homo politicus pur și simplu.

Puteați să-mi răspundeți că oa-i sînt uneori exponenții vremuri-i se schimbă odată cu ele. Că li-ura trece acum pe un plan se- Dar nu oare personalitățile in-țează vremurile ?

Da, personalitățile influențază urile dar sînt la rîndul lor și sub Ca tot omul, m-am gîndit de e ori la raportul acesta. că, cel mai înțelept lucru să spunem că trebuie să existe și și altele pentru a se întimpla ceva. cea începe de la stabilirea de prio- . Eroarea este cînd spunem că că mai întii condițiile obiective să determine apariția inițiativei. invers, dacă nu este inițiativă nu (simplă) nimic. Cred că lucrurile concomitente nu simultane. Și con- trebuie să coincidă. Dar sînt ab- sigur că fără una sau fără alta a evenimentul, in istorie.

Politica este tracasantă, epulzantă rfidă. Creatorul, slujind-o, poate ins de ea, diminuîndu-i-se ener-creatoare. În ceea ce vă privește meți ?

Da. Sigur că mă tem, ne temem ții, de oboseală, de vîrstă, de

Totul începuse minunat : pe aero- portul Otopeni președintele ales ne-a declarat că noua sa vizită este un me- saj de prietenie, c-o fi, c-o păți, că e și ceva sentimental, dîrind să ne li- niștească și, în substrat, să ne spună să fim cumînți. Am văzut, după aceea, un minunat reportaj din Portugalia rostit și transmis de doamna Rodica Beclean, din nou o declarație a domnu- lui Ilescu care a descoperit că limba portugheză e soră cu româna, că aproape nici n-a mai avut nevoie de traducător. L-am văzut, de vreo două ori, și pe Alexandru Mironov, consi- lierul prezidențial. Ce mai, totul în- cepuse frumos ca să nu se întimple beleaua. A dispărut valiza cu sculele

televiziunii. Din hotel. Așa ceva l s-a mai întimplat și lui Ceaușescu, cu ani în urmă, tot într-un turneu african. Scenariul după care s-a acționat pare a fi același. Numai că valiza cu came- ra Betacam și casetele respective a dispărut în Maroc, de data aceasta. Este, cumva, un simplu furt ? Nici po- menea! ce să facă eventualii hoți cu o cameră profesionistă ce poartă nu- mărul de inventar al Televiziunii Ro- mâne ? E clar, și aici e mîna agentu- rilor, e vorba de complotul mondial împotriva României demascat, înaintea mea, de doamna Carolina Ilica. Un grav atentat împotriva electoratului majori- tar care, astfel, nu va mai putea să-și vadă, seară de seară, dimineață de di-

mîneață, prînz de prînz și noapte de noapte, omul pentru liniștea lor. Lip- sindu-ne de zîmbetul său, cu care ne-am obișnuit pînă la viciu, agentu- rile urmăresc o gravă destabilizare a situației din țara noastră. Deja, pe stradă, tot mai mulți oameni umblă cu privirea rîtăcită, în fabrici ritmul pro- ducției scade văzînd cu ochii, alimen- tarele sînt tot mai goale, banii sînt tot mai puțini.

Pentru a evita, pe viitor, astfel de frustrări, ce se pot insinua pe toate căile, propun introducerea de urgență a unei moțiuni în Parlament prin care să devină obligatorie afișarea, în locurile publice, școli, spitale, birouri, uzine, a portretului președintelui ales pentru a contracara acțiunile agentu- rilor dușmănoase.

Luptăm pentru pace !

IOAN T. MORAR

La Sinaia pe urmele englezilor

Cititorii știu și din celelalte ziare despre afacerea Sinaia. Firma engleză „Golden Venus“ ar fi vrut să investeas- că aici 500 de milioane de dolari pen- tru a reda celebrei stațiuni ștaiful de altădată, pentru a o ridica la valoare europeană. Deocamdată n-a reușit dar mai știți... Așa că am plecat pe urmele englezilor. Primii întîlniți, în gară, e- rau niște britanici brunetși și cu salbe la gît. Urcînd scările, gîfîind, am fost întîmpinați de alt perfid reprezentant al „Albanionului“ care oferea semințe de dovleac. Pe Corso, Cireșica (mai face bani la 53 de ani) își oferă serviciile numai la italieni. (Cum să mai vină englezii în stațiune dacă sînt omiși din start pe principii rasiale ?) Pensiunea sanatoriului balnear i-a gonit și ea pe saxoni oferînd în chip de „Cena Tri- malchio“ o balcanică (în Carpați) ! cior- bă de perișoare leșinate.

Doar firma „Montacom SRL“ — suc- cesorul (sic !) de drept al magazinului „Ionuț“ ridică pretenții europene, a- nunțîndu-și produsele alimentare și nealimentare (ca ciorba de mai sus ?) în vitrina P.N.L.

Peste drum, în vitrina librăriei, pri- vește grav, englezește d-l președinte F. Mitterrand de pe coperta unei cărți „revoluționare“, înconjurată de păpușa „Pistruiat“ și „Rațe cu boboci“.

Alături clubul Voința ne invită la șah, volei și tenis de masă cu piciorul... Telecabina e totuși în grevă, în ciuda dez-

minșirilor locale ale unui patriot, numit așa de ziarul „Azi“ care îi mai conferă meritul de a fi descoperit ape minerale de valoarea celor de la Evian. Dacă ar ști că patriotul poartă mînușă de piele numai la mîna stîngă, declarînd „origi- nal“ că el nu e de dreapta.

Pe terasa hotelului „Sinaia“ niște en- glezi beau bere direct din sticlă, stînd cu bascul pe cap. Or fi cumva scoțieni ? Trupe albastre cu bleu și eticheta Poli- ția P.O. pe mîneacă au cantonat pe ace- eași terasă. Sînt înarmate cu 17 sticle de bere la 7 bonete (Nu putem folosi expresia oribilă „pe cap de... jandarm“).

Se zvonește în oraș că dacă vin en- glezii, noi românii vom intra în Sinaia cu pașaport. Un popă local a promis că va da acatiste auzînd că-sinâienii vor fi evacuați din casele lor. Ziarul „Adevă- rul“ confirmă minciuna... O ospătăriță primește spagă sub ochii noștri, o alună turcească... Și ce zvonuri, cum că pri- marul Niculescu ori e mort ori e fugit din oraș. În vechiul sediu al miliției, de vis-a-vis de hotelul „Pallas“ se lucrează rapid la edificarea unui local de lux, nichelîndu-se mai întii ușile cu zăbrele de la intrare.

Ne salută reverențios o distinsă mem- bră a U.M.R.L., purtînd jambiere albe. Tot ceva scoțian. Mai englezească ar fi fintina arzezană și geometrică, cu fun- dal de tablă neagră și semănînd a car mortuar, de la hotelul „Montana“.

Cîinele Fuji, un Saint-Bernard su- perb, de origine elvețiană, impresionea- ză prin placiditatea englezească cu care însoțește pe amatorii de fotografii in- edite sub telecabina. Deocamdată atît e englezesc în Sinaia. Plus liniștea ora- șului dublată de greva nerecunoscută, deci ilegală a celor de la Teleferic care vor să se desprîndă de centrul din Bra- șov. Iar Peleşul și Peleşorul străluciau superb într-o duminică însoțită, atît de frumoase de parcă priveai o ilustrată kitsch. Asta e !

Semnează în ordinea vîrstei
Dinu Petrescu și Valentin Leahu

efort, încerc să rămîn un om e- orat cum am fost și pînă acum și ai de aceea să-mi văd și de lite- ă nu numai printre picături ci ca o indeletnicire serioasă. În- să mă adaptez noii mele vieți, nderilor pe care le am, să nu mă sau să mă tem cît mai puțin, să se în față, să privească în față nu i prietenii dar și dușmanii și vom și vom vedea.

Dacă ați fi debutat azi în lite- ă, odată cu partidul „Alianței e“ în viața politică, ce cale ați totuși ? Ați prefera politicianul tului sau invers ?

Dacă aș fi debutat azi în litera- probabil că aș fi debutat și azi în că. Politicianul și criticul literar nine ar fi avut aceeași vîrstă. Dar, ondițiile date nu mă văd făcînd va decît fac acum.

MARIUS TUPAN

SECURITATEA CONTRA S.R.I.

„— Lupu-și schimbă părul da' nă- ravul ba !

— De ce vorbiți așa ? a protestat moale.

— Unde-ați lucrat înainte ?

— În securitate. Dar lumea greșește cînd îi bagă în aceeași oală pe toți lucrătorii fostei Securități. Unii dintre noi am lucrat pentru țară, i-am apărat interesele !

— De-ai am ajuns în prăpastia asta în care ne aflăm ?!(...) Nu interesele țării le-ați apărat, ci pe cele ale unui regim impus, ale unei clici, și în cele din urmă, ale unui cuplu dement ! Asta ați apărat !

— Credeți că noi nu știm ?... N-a- veam părinți, frați, surori, rude ?!... Dar ce puteam face ?! Iar cînd s-a putut... Dacă Securitatea ar fi fost de partea ti- ranului, țara s-ar fi transformat într-o baie de sînge !“

Citatul de mai sus, remarcabil pen- tru fidelitatea cunilincială cu care re- produce limbile de lemn vorbite în pa- tria noastră, este extras din ultimul kitsch-Chiril Tricolici, anume Un car- tuș la butonieră (Ed. Diamant, 1991). Ca și în volumele anterioare (Un dolar, doi dolari, Valetul de treflă, Rolls Royce), protagonistul posedă o mașină scumpă și exotică : de data asta, Lam- borghini Espada, adusă de la un văr din R.F.G. Tot ca pe vremuri, frigidul

său e plin de delicatose, iar dulăpiorul din baie așigdere. La fel, femeile, toate numai „craci“. Singura diferență este că, acum, eroul nu mai colaborează la elucidarea „cazului“ cu organele (de Miliție, Securitate, Contraspionaj), ci cu nou-înființatul S.R.I. Dialogul reproduc surprinde începutul vizitei pe care i-o face la domiciliu un ofițer de-al lui Măgureanu. În plus, nici inamicul nu mai este fenomenalul spion occidental, venit pe plaiuri mioritice pentru a fura

secretul de fabricație al brînzei de bur- duf. Nuuuu ! În premieră, personajul- narator colaborează cu S.R.I.-ul — ti- neți-vă bine ! — împotriva Securității... Obiectul disputei ? Conturile secrete ale lui Ceaușescu, pe care foștii secu- riști, cei răi, nu se știe ce vor să facă, iar actualii securiști-sereiști, cei buni („Unii dintre noi am lucrat pentru țară, i-am apărat interesele !“) iarăși nu se știe. Se poate, cel mult, bănui. Căci, oare cui se subordonează S.R.I.-ul ? Veți spune Parlamentului. Vă voi da dreptate dar vă voi reaminti că, iniți- al, acest Serviciu fusese subordonat di- rect președintelui Ilescu. Veți spune : da, dl. Ilescu vrea să recupereze con- turile lui Ceaușescu pentru țărișoara asta sau măcar pentru 85 la sută din ea. Vă voi da din nou dreptate, dar iarăși vă voi reaminti că există și o mulțime de alte fonduri necontabilizate și nefn- registrate (patrimoniul P.C.R., U.T.C., E.T.C.), care s-au preschimbat, între timp, în surizătoare afișe electorale, apă minerală pentru mineri și trandafiri de seră pentru toate ocaziile.

Rezumînd, din disputa Securitate versus S.R.I. pentru banii din Elveția ai Odiosului, un cititor superficial ar pu- tea bănui că însuși dl. Ilescu ar avea ceva de cîștigat. (Incredibil, nu ? Cînd te gîndești că bietul om nici măcar a- faceri cu avioane și conșinații n-a fă- cut pînă acum, ca alții). Nimic nou pe frontul de est, ce spuneți domnule Ki- ril Kitsch Tricolici ?

DAN-SILVIU BOERESCU

Antologia rușinii

Foiletonul „Tezaurul Marioara Murărescu“, publicat în numărul 16 al revistei noastre, a stîrnit — cum era și firesc — nenumărate

că datele oferite de domnia sa ne vor edifica suficient asupra acestui fenomen de masă, care este, pe drept cuvînt, folclorul. Averti-

BAT TOBELE PENTRU FOLCLOR

comentarii. Fideli profesiei ce ne-am ales, adică aceea de slujire a adevărului, inserăm în acest număr (și în următoarele) opiniile unui ziarist brașovean, convinși

zăm pe cititori că așteptăm și alte opinii și, în funcție de importanța acestora, le vom publica în gazeta noastră.

MARIUS TUPAN

CÎNTĂRILE PREZIDENȚIALE

Sînt în posesia unor serioase documente care atestă „cîntările“ de la radio și televiziune începînd din anul 1982. Oare cine sînt aceia care îndemnau cîntăreții să fabrice cîntece despre viața „nouă“ și despre marele stejar de la Scornicești? Marioara Murărescu cîntă și Dumitru Moroșanu răspundeau în perioada Ceaușistă de compartimentul muzică de la radio și televiziune și tot ei își continuau și astăzi activitatea, nestîngheriți de nimeni.

Emisiunea „Tezaur folcloric. Dragoste de neam și țară. Cîntecul și dansul popular — mărturie peste timp a devenirii noastre“. Redactor Marioara Murărescu, luni, 6 noiembrie 1989, ora 21,20—21,50. Ce credeți că spunea realizatoarea emisiunii cînd regimurile totalitare erau pe punctul de a se prăbuși?

„Venind din urmă la zilele fericite de azi“. Deci era pe linia comunistă a celor doi tirani. Se recită poezie de către poeta țărăncă Elena Vodă, după care Elena Jurjescu cîntă: „Bucură-te țară mîndră / Că voinicii tăi te ascultă / Numa-n cîntec însoțit / Că ni-i traiul fericit / De îi tînar ori bătrîn / Astăzi bucuria-și spun / Că Banatu-i mîndră floare“. (Am văzut cu toții ce „floare“ a fost Banatul între 16—22 dec. '89). Apoi cîntă Steliana Sima: „Foaie verde de dudău / Oltule pe malul tău / Oltule, apele tale / Duc și dorurile mele / Că trăim cu bucurie / Ani de aur și lumină / Oltule cărare nouă / Stai să-ți spun o vorbă două / Pe unde mai poposești / Despre noi să povestești / Că la noi sînt fapte bune / Ca să afle-ntreaga lume“. (De fapt a aflat ce s-a întîmplat dar nu în viziunea interpretei).

În finalul spectacolului televizat cîntă în duet Cornelia Căprariu și Rodica Ardelean pe versurile poetei țărance Elena Vodă: „Răsare soarele bun / Lumniînd plaiul străbun / Și pe raza-i călătoare / Culegînd floare cu floare / Țara-ntreagă-i o grădină / De cîntec și de soare plină / Tot mai mîndră face flori / În frumoase trei culori.“... Deci asta înaintea congresului al XIV-lea al p.c.r.

Să trecem acum la o altă emisiune, la cea din 4 dec. 1989, ora 20,10—20,40. Se știe că, la începutul lunii noiembrie a aceluiași an doi ciobani de la Tilișca Sibiului aflîndu-se cu oile prin părțile Aradului și nemaisuportînd povara sclaviei comuniste au hotărît să treacă granița în Ungaria cu turma de oi și cu tot ce aveau asupra lor, iar celebra gimnastă Nadia Comăneci așisderea. Vestea s-a dus ca fulgerul în întreaga lume, mijloacele mass-mediei internaționale au

informat cu promptitudine evenimentul.

Ce s-a gîndit Marioara Murărescu să facă: A chemat la rampă pe Florica Zaha (al cărei soț era vameș și avea de toate) și a înjghebat repede un „tezaur folcloric în concert“. Ce credeți că a cîntat (era să zic a debitat) aceea la indicațiile prețioasei sale suverane: „Slabă-i mintea omului / Cînd își lasă țara lui / Umblă prin străini plîngînd / Lasă țară, lasă mamă / Dar nu-l băga nime-n samă / Mîncă bucata de pită / Cu lacrimi învăluită /“. Deci, în opinia amatoarei de cîntec și a Marioarei Murărescu toate marile personalități care au părăsit țara au avut, mintea slabă, marile valori care nu au mai putut suporta teroarea comunistă, trebuiau deci să facă ce a făcut Marioara Murărescu sau Florica Zaha: să cînte, să scrie, sau să picteze pe acei care au ruinat țara cu bună știință.

Să mergem la programul teledradio, cum i se spunea atunci, și să căutăm emisiunea „Tezaur folcloric“ din 20 martie 1989 unde se va vedea negru pe alb: „Păstrători și continuatori de cîntec — laureați ai festivalului național „Cîntarea României“, ora 20,30—21,00. Nu vă voi reproduce sloganele slugarnice ale realizatoarei care se repeta de la o emisiune la alta, ci voi aminti ce a cîntat Elena Roizen: „Primăvară / primăvară / Dobrogea mea / Satul meu grădină dragă / De tine dorul mă leagă / C-aici pe meleagul tău / A muncit și tatăl meu / Dobrogea mea minunată / Mult ești mîndră și bogată / C-ai fost țară săracă / Acum ai înflorit / Și ni-e traiul fericit“. Și tot parcă aș mai da ceva, dar mi-e frică să nu mă-njure cititorii. Dar nu-i nimic, le cer scuze, căci adevărul trebuie să iasă la suprafață.

Aceeași realizatoare, la aceeași emisiune, dar din 11 august 1986 ora 20,35—20,55, îi difuzează pe post pe interpreții laureați la festivalul „Cîntec nou din Mehedintzi“. Ce a cîntat Anuța Gale? „Azi Cîntarea României / Străbate pe-ntinsul gliei / Și mai cîntă bine țara / Ca privighetoarea vara / Cîntece de bucurie / Scumpa noastră Românie“.

Tandemul Marioara Murărescu Sava Negrean

Așa stau lucrurile cu o mare parte a „Tezaurului folcloric“, cu mici excepții, unde este vorba de adevăratele valori ale folclorului, valori care nu au căzut pradă compromisului politic și nici nu au considerat folclorul comerț de ultimă speță, așa cum unele „vedete“, cu sprijinul și al Marioarei Murărescu, au reușit să-l compromită.

În presa din țara noastră, începînd din luna martie 1965 și pînă în 22 decembrie 1989, au apărut în jur de 150 de interviuri cu cîntăreții de muzică populară amatori și profesioniști. Singura interpretă care pomenește numele lui Ceaușescu e tovarășa Sava Negrean Brudașcu și acest lucru se întîmplă în revista „Astra“ nr. 8 din 1985, în interviul kilometric luat de Miruna Runcan, în timp ce interpreta îndeplinea funcția de director politic la clubul „Steagul roșu“ din Brașov. Iată ce debita tovarășia sa: „Și existența mea, la fel ca a tuturor, a fost marcată de un moment de profundă semnificație în hronicul acestui popor. Este vorba, desigur, de Congresul al IX-lea al partidului nostru. Între marile deschideri pe care le-a înfăptuit pentru țară se înscrie și dialogul nou cu istoria bimilenară a acestor ținuturi, cu tradiția, cu folclorul lor. Este cred, momentul, în care doinele și cîntecele, rămase o vreme doar pentru clipe de intimitate, au revenit pe scenele țării, în casele noastre. Le-am descoperit cu multă emoție găsindu-le parcă mai frumoase și mai ale noastre. Datorită profundului patriotism al celui care intruchipează în el virtuțile alese ale acestui neam — tovarășul Nicolae Ceaușescu. De aceea se cuvine prinos de recunoștință acelui care ne-a redat dreptul înțregit la cîntec, la tradiție, la istorie“. Tovarășa nu se oprește aici cu aberațiile și continuă: „Nu pot însă să nu amintesc că am cîntat și în marea sală de spectacole a Universității Sorbonne din Paris și, deși mă repet, un ziarist francez mă compara cu Nana Mouskouri“.

Aceeași afirmație o face și domnul Ion Itu (actualul parlamentar) în aceeași revistă, dar în numărul 9 din 1983. Aici trebuie făcute câteva precizări. Dacă așa stau lucrurile și este adevărat că ziaristul francez a comparat-o pe tovarășa S.N.B. cu celebra cîntărează de muzică ușoară, atunci înseamnă că în România nu sînt capete luminate în domeniul muzicii care să fi descoperit o asemenea valoare și atunci aș propune Guvernului să demoleze sediul Uniunii Compozitorilor și Institutul de folclor și să construiască o nouă clădire „Cînta-

rea României“, festival la care tovarășa S.N.B. a fost laureată la amatori cu premiul întii de cîteva ori alături de alți 20—30 de interpreți, care nu au apărut niciodată la emisiunile Marioarei Murărescu dar care poate erau mai buni decît Nana Mouskouri de la clubul „Steagul roșu“. Sau acel gazetar francez de la cine știe ce gazetă obscură a făcut o glumă care a fost luată în serios de Nana Mouskouri-Negrean Sava Brudașcu din Buciumii-Sălajului.

În toamna anului 1986 în toată presa din țară s-a pornit o campanie împotriva celor care au poluat folclorul, inclusiv împotriva unor redactori de la radio și televiziune care au acceptat, cu bună știință, texte lipsite de mesaj, în schimb, promovînd tot cu bună știință „folclorul nou“. Printre aceștia a fost vizată și Marioara Murărescu. De reținut că această campanie nu a fost de tip ceaușist dictată de propaganda comunistă, ci izvorită din rîndurile personalităților de seamă care se ocupă cu folclorul. Tovarășa S.N.B. a vrut și ea să-și arate indignarea, pledînd nu pentru folclorul autentic ci pentru „folclorul nou“ și asta în articolul publicat în ziarul „Scînteia“ din 29 oct. 1986 din care citez:

„Este știut faptul că folclorul este un organism viu. El este im-

bogătit cu noi și noi elemente care reflectă nemijlocit spiritualitatea omului contemporan. De aceea conceptul de folclor nou este o realitate justificată dialectic de procesualitatea dezvoltării noastre economico-sociale și culturale educative. O serie de emisiuni radio și tv. ne-au dovedit cu prisosință că folclorul nou înseamnă valoare, că el contravine kitschului și prostului gust. S-au înșelat amarnic aceia care au crezut că pot înlocui cîntecul nou — reflectare a victiilor și a muncii noastre de azi — cu adevărate „saga“ de familie, în care să-și deplîngă, cu o crasă lipsă de sinceritate și profunzime „nefericirile conjugale“ și de altă natură. Să nu se creadă că dacă publicul trece uneori (extrem de rar totuși) cu vederea asemenea cîntece, se justifică permanentizarea lor considerentul fals că ele se circumscriu conceptului de cîntec nou. Este de datoria fiecărui interpret de folclor să acționeze el, în primul rînd, pentru a fi eliminate din viața noastră spirituală orice asemenea atitudini poluante“. Dacă ar fi să ne luăm după ultima frază ar însemna că tov. S.N.B. se autoelimină nu numai pentru articolele pro-comuniste dar și pentru cîntecele de același fel interpretate de-a lungul anilor încurajînd tirania.

—Continuare în numărul viitor—

DUMITRU VASI ȘOIMOȘAN

Nepotul primăriei și privatizarea

Se știe, în general, că 666 este numărul fiarei biblice (și codul medical pentru sifilis, dar asta contează mai puțin). În urma aplicării succesive și constante a regulii de trei simplă, se obține semnificația numărului 588. Adică numărul Hotărârii Guvernamentale prin care spațiile comerciale centrale au fost puse la dispoziția Primăriei. **Date suplimentare:** 1) Hotărârea respectivă este semnată de Petre Roman. 2) De transpunerea sa în practică s-a ocupat fostul viceprimar Cătălin Iorgulescu.

Datorită faptului că distribuția respectivelor spații este primul pas spre privatizare, se va ține seama de dezideratul fundamental al tinerei noastre democrații: „Avem nevoie de boutique-uri. Trebuie să ajungem din urmă Occidentul!” (dl. Stroeșcu, director general al Direcției de Programe și Urbanism Comercial). Nu se specifică dacă respectiva țintă va fi ajunsă din urmă călare, cu mașina, cu trenul, cu Airbus-ul, sau pur și simplu pe jos. Subiectivitatea deciziilor odată recunoscută, nu mai dă nimănui de gând rapidă aprobare a solicitării domnului Marinescu Marius. Dumnealui a solicitat Primăriei atribuirea spațiului comercial din Calea Victoriei nr. 87-89. Adică jumătate din magazinul „Gioconda”. I s-a aprobat. Foarte repede, pentru că domnul Iorgulescu a semnat decizia de disponibilizare a respectivului spațiu imediat după depunerea cererii și a emis dispoziția de evacuare. Aceasta nu pentru că l-ar fi stresat repetatele cereri depuse

pentru obținerea aceluiași spațiu de către lucrătoarele magazinului. Pur și simplu pentru că Marinescu Marius este soțul nepoatei sale. Tot nepot deci, chiar dacă numai prin alianță.

Pin-aici, toate bune. Se mai întimplă. Dar pentru că omul capabil se cunoaște nu numai de dimineată (doritoarele pot încerca și noaptea), ci și după mulțimea sarcinilor de care se achită, dl. Iorgulescu mai avea pe cap și repartizarea locuințelor foștilor nomenclaturiști. Cine-mparte, parte-și face. Cine credeți că locuiește gard în gard cu Petre Roman pe strada Turgheniev? Nimeni altul decât Cătălin Iorgulescu. De la un modest apartament de bloc pe strada Turda, iată-l că beneficiază acum de 6 camere. La vilă. Relațiile de bună vecinătate se pare că s-ar datora — spun gurile rele — și unei legături de rudenie cu Petre Roman. Cumnat, nepot, n-are importanță.

În momentul acesta se poate abandona regula de trei simplă și deducția și se recurge la raționamentul inductiv. Dacă Marinescu este rudă cu Iorgulescu, iar Iorgulescu este rudă cu Petre Roman, implicat dl. Marinescu este rudă cu Petre Roman. La mai mare, nașule, s-ar zice, mai ales că domnul Iorgulescu nu mai e viceprimar, iar aceleași guri rele spun că s-ar fi retras din afacerile obștești în favoarea celor cu boutique-uri. Pentru că Occidentul trebuie ajuns din urmă. Urgent.

OANA MARIA SAVIN

„JOS COLECTIVIZAREA!”

Printre documentele îngropate de fosta actuală securitate sau de actualii foștii ei colaboratori, s-a descoperit și următoarea „concepție regizorală”, aparținând regizorului — (fost actual) operator Nicolae Mărgineanu:

De când Lucian Pintilie a vrut să ecranizeze **Fetele tăcerii** lui Buzura, n-am mai avut liniște. Atât de mult m-a obsedat ideea și m-a urmărit încît, cum bine îmi spunea nevastă-mea, Maria: „Tu, Nicolae, nici n-ai observat că a fost Revoluție!” No, chiar așa și este! Eu mi-am propus să arăt realitatea, să fac un film ca în anii '50, să-l aduc pe Gheorghiu-Dej în cadru de la arhiva lui Savel Stiopul și să arăt cum s-a făcut la noi colectivizarea!

Pînă acum celelalte filme colectivistice au mințit: ele l-au văzut pe activistul colectivizării un om nou, luminos, iar pe chiabur un ticălos! Ce să mai vorbim de legionarii de prin munți, care erau vinduți americanilor și așteptau la cotitură să ne vîndă țara! Eu o să spun însă adevărul, cu orice preț, adică o să-l fac pe activist un ticălos și o să-l distribuie în rolul asta chiar pe Voicilă, actorul ăla care a înspăimîntat CPUN-ul, iar pe chiabur o să-l fac un om cinstit, luminos, care vrea binele țării. Or, așa e tocmai Remus Mărgineanu, care abia s-a întors din iad, dar sper că n-o să joace tot ca acolo! Aici el se opune activistului cel rău. Activistul nu vrea binele țării, el vrea binele sovietelor! Cît privește pe legionarii din munți, îi voi face un fel de partizani, de haiduci, așa cum au și fost, de fapt, adică oameni care iubesc țara, beau țuică și se sinucideau pentru ea, făcîndu-i în ciudă activistului!

Pe nevastă-mea, că n-am mai distribuit-o de mult, de pe vremea odioasei dictaturi, am s-o pun în rolul

luptătoare și al iubitei devotate, care își împușcă mai bine copilul decît să cadă pe mîna soldaților și activistului! De ce să-l lase pe mîinile lor, să facă din el un viitor pui de comunist, să-l crească cu învățătura marxist-leninistă!? „Mai bine îl împușcă”, zice ea în gînd și îl împușcă imediat ca o mamă iubitoare ce este!

Chiaburul și fiii lui trebuie să fie din Piața Universității, mai ales că o să-i aduc și pe mineri în cadru, că tot sînt la modă, o să-i aduc să-i bată pe ăia din bodega satului care nu vor să intre în colectiv! Din cei trei fii, pe unul mai cu seamă, pe Carol, o să-l fac un cărturar ca Eminescu. Că tot stă el zidit ca Manole, ca Zidul lui Vaeni, ca Urgia lui Blaier și nu face altceva în ilegalitatea asta a lui decît citește, studiază și scrie predici ateiste pentru popa satului! Degeaba îi aduce popa așa afemeiat o mucrușcă la nas, în birlogul lui! El n-o vede, dovadă că atunci cînd ea se dezbracă și rămîne goală pușcă, el îi zice: „Îmbracă-te!” Cartea i-a luat vederea! Asta a făcut colectivismul, ne-a luat vederea!

Acest film este, de altfel, testamentul strigătului meu lăuntric, pe care l-am ținut în mine 40 de ani și care a izbucnit acum: „Jos colectivizarea!” Și așa putea adăuga ca-n evul mediu: „Trăiască Maniheișmul!” Numai Maniheiștu ăsta ne-a arătat nouă ce este rău și ce este bine în istorie. No, răul este colectivizarea și binele e privatizarea! Răul e ce ne vine de la Răsărit și binele e tot ce ne vine de la Apus! Răul e egalitatea și binele e exploatarea omului de către om! Răul sînt călăii și binele sînt victimele! Sau invers. Răul e în interior și binele e în afară! Sau invers. Poate că victimele sînt în afară și călăii în interior! Sau invers.

Oricum, titlul filmului explică totul: **Undeva în Est!** Deci nu numai la noi. Voi proceda exact ca Wajda în **Omul de marmură**. Aș fi putut pune titlul **Undeva în vest**. Dar dl. Augustin Buzura mi-a zis să nu precizez. Mai bine „în est”, e ceva mai metaforic, mai vag, mai generalizator, mai mobilizator. Pentru că plaga colectivizării s-a întins ca rîia de la Urals la Carpați și de aici, mai departe, la Zidul Chinezesc!

Deci „Jos colectivizarea!” Acest strigăt mi se pare foarte actual pentru că Legea fondului funciar nu este altceva decît o nouă și mascată colectivizare! Or, care este rostul artei filmului? Să demaște! Să acuze! Așa să ne ajute Dumnezeu!

GRID MODORCEA

BOUTIQUES SANS FRONTIÈRES

Chiar așa. Pe Calea Griviței nr. 91 funcționează o... cum să-i zicem, instituție, magazin, atelier, butică. Scaraoțchi știe cum: stabiliment care poartă o firmă portocalie aplicată pe geam: PRIVACO-GROUP.

Că nu ne putem da seama pe loc despre ce întreprindere e vorba nu-i nici un bai.

Dar să facem o descriere sumară a locului.

Clădirea — în ultimul hal de dărăpănare (numai nația românească știe foarte bine cum vine chestia cu „a se dărăpăna”!), este așezată pe un colț de stradă.

Singura bucată de geam este aceea pe care stă scris numele „concernului” amintit: PRIVACO-GROUP. În rest, nu există geamuri, nu sînt ferestre, ci doar guri negre și hidoase, prin care poți privi cu ușurință înăuntru.

Ei bine, să nu credeți că în această clădire activitatea n-a început! Ba dimpotrivă. În dreptul uneia dintre aceste găuri drept-unghiulare, înăuntru, se află o masă pe care sînt întinse: sticle de whisky, pungi cu „Alvorada”, țigări, bombe cu sucuri de fructe și alte produse cu specific român-

otoman, care ne vatămă ochii zi de zi la fiecare colț de stradă. În spațiile mesei, obișnuitul vînzător în halat alb, curat, atent, puțin dolo-fan și puțin cam important.

Nu răspunde nici mort întrebărilor noastre curioase despre ce și cum e cu acest magazin. Aruncă plic-tisit doar un „Se va deschide în curînd și o să vedeți!” și apoi își vede de treaba cu care a fost „mandat” să roage din privire pe trecători să se oprească în fața buticiei.

Prin ușa larg deschisă — adică, fără canaturi — se zărește dușumeaua scofilită — ca și obrazul acestui gen de comerț penibil.

Îi promitem „patronului” că vom reveni la cocteilul de inaugurare și plecăm agale, măcinați de o întrebare: „Cînd oare se vor sfîrși chinurile comerțului românesc, spre a intra și el pe un făgaș normal și civilizat?”

Dar lăcomia? Posibil că atunci cînd Puterea va deveni onestă și ne va „dezimplementa” odată un mod de gîndire apropiat de cel al barbarilor.

FLORIN TOMA

Sărman cismar!

Dacă, hai să spunem, ca simplu cetățean, ți se face sete, n-ai de-îl să ieși în stradă și din zece în zece metri vei găsi o dugheană, o tonetă, un căruț, sau o roabă, unde se vînd felurite feluri de băuturi alese, aduse cu mare greutate din țări străine. Și nu orice trăsău, ci whisky, vodcă, coniac Napoleon, Metaxa-uri și cîte și mai cîte.

Tot ca simplu cetățean, dacă vrei să dai din făleci, din motive nervoase, cobori în stradă și vei găsi felurite feluri de gume cu forme, ambalaje și arome diferite.

În aceeași calitate, adică de „simplu” căzut cumva în patima fumatului, comerțul stradal dughenizat îți oferă felurite feluri de iarba dracului. Cu Kent-ul între dește, te simți și tu un pic inclus în serialul „Dallas”, fiindcă numai acolo se plasează această superbă reclamă. la acest superb produs.

Sigur, prețurile sînt un pic săl-tate, dar ce mai contează cînd pachetul de țigări este cît kilul de telemea, cînd berica la cutie costă cît un volum de-al lui Eliade, cînd alunele prăjite, la pachete de 100 grame, înseamnă aproape o zi de lucru din salariul tău?

În schimb, dacă, Doamne ferește, ți s-a descusut un pantof, vai de capul tău, simplule cetățean. Umbli bismetic e el în plasă pînă rupi altă pereche de încălțări, doară vei găsi un centru de reparații, de stat sau de întreprinzător. Se vede treaba că de la compromiterea acestei onorabile profesii de către fostul dictator, toți cei ce băteau flecuri, ori puneau blacheuri, și-au luat lumea în cap și s-au apucat de alte îndetecniri, cum ar fi co-

merțul cu gume și țigări străine. Ce ne mai rămîne nouă? Să învățăm a ne dregi singuri pantofii.

Lăsați cismarul să ne rămînă în imagine, așa cum l-a descris Topîrceanu, șezînd pe trapied și vîsînd la un bal la care nu va avea niciodată acces, cum nu avem noi, simplii cetățeni, la restaurantele de lux, fiindcă nu avem decît o singură piele și nu vrem să o lăsăm acolo amanet.

„Sărman cismar, ce demon te-a ursit să stai”... etc. Poezia se poate continua astăzi cam în felul acesta:

„Hai, ieși în uliță degrabă
Întinde masa-ți de cismar
Și vinde whisky la taibă
Ca să ajungi milionar.

Să dregi papuci nu-i o plăcere
De flecuri, tocuri, n-ai habar.
Cu gume, whisky, suc și bere
Poți să ajungi milionar.

De someni chiar să nu-ți mai pose
Desculți să umble pe trotuar
Tu vinde băuturi alese
Și-ai să ajungi milionar.

„Costică S.R.L.” îți spune
Ai și uitat e-ai fost cismar
Vinzi bere, Kent-uri și alune
Și ești de mult milionar.

Cînd noaptea vine instelat
Eu stau pe-un scaunel barbar
Ș-mi peticese această gheată
Că doară nu-s milionar.

DAN COJOCARU

● Alungat cu multe urale de la conducerea editurii „Eminescu”, Valeriu Răpeanu a uitat să-și ia cu sine și volumul „Non Parole” de Nichita Stănescu, tradus de Marco Cugno. Ascuns, vreme de cinci ani în sertarul directorial, manuscrisul cu pricina a fost descoperit la o ladă de gunoi de un pompier. Acesta și-a propus să stingă și focul cultural ce pirjolește chipul fostului director care, între edițiile bilingve și romanele de circulație, alegea Omagiile; se înțelege, ale lui Ceaușescu.

● Cine credea că fostul director sus-pomenit a ieșit la pensie se înșală. A intrat de curind la învățătură. Nu oriunde ci la Universitatea „Europa — E.C.O.R.”, tot sus, ba parcă mai sus ca odinioară: e profesor. Ce urzește acolo, bănuim. Ce predă însă, rămâne să vedem. Oricum „doctrina” comunistă nu poate fi abandonată. Ar fi păcat fiindcă aici V.R. e, într-adevăr doct.

● Un alt personaj de marcă în guvernul lui Mihai Dulea, cenzorul Ștefan Velescu, a căpătat de curind o bursă în Franța. Cunoscând multe amănunte despre literatura sertarului și a turnătorilor (acolo unde se țeau cărțile!), s-ar putea ca Velescu să facă școală — unii zic, carieră! — la Paris. Oricum se simțea fitomental să fim reprezentați în străinătate de elementele care știau să neutralizeze, la momentul oportun, creația. Să fi fost recuperat S.V. de comuniștii francezi și noi să nu știm!

● După atâtea aripi smulse, jumulte și tinere, o alta s-a descoperit în județul Sălaj. Ea se numește aripa țărănistă a P.N.L. și e reprezentată de Horia Ceovirnaș, profesor de română. Numirea s-a făcut în timpul congresului Al. C. vice. sub supravegherea seniorială a lui Alex. Paleologu. Dinu Patriciu, care a prins aripi imediat după ce s-a desprins de la simlul lui Câmpeanu, a pierdut unica ocazie de a-și vedea continuată lucrătura sa. Poate va fi anunțat la timp altă dată.

● În capitala noastră, aruncată de cel de sus în arșița de iad a Cimpiei Române, domnește de mai multă vreme nostalgia fintinilor: cu cumpănă, cu roată, cu scripeți. Există de aceea strada Puțu' cu plopi, Puțu' cu piatră și Puțu' cu cai. A mai fost și Puțu' cu apă rece, unde erau camuflate depozitele Zarea, dar de asta a avut grijă Ody și l-a dărâmat. Cu cartier cu tot. Ați zice că din peisaj mai lipsesc doar gropile, ca să ne simțim pierduți în plină Balcanie a lui Fănuș, chit că pentru el apa nu e bună nici pentru spălat pe picioare. Dar nu despre maestrul ce ne înjură cu grația-i binecunoscută, de hipopotămită-baletistă doream a vă vorbi, ci despre străzile cu nume atât de plastice, dar atât de plastice încât obiectele pe care le denumesc nici nu există. Ca să păstrăm tradiția metaforelor, creind în același timp o punte către realism, propunem schimbarea denumirii uneia dintre aceste ulițe, și anume cea care pornește din B-dul Ana Ipătescu și se oprește drept în coada pentru vize din fața ambasadei Greciei, în Puțu' cu pisici. Nu pentru că nouă, subpămîntenilor, ne plac aceste feline, mai ales cînd sînt negre și e miezul nopții, dar mai ales fiindcă pe această porțiune de cîțiva metri sînt, pe bune, cele mai multe pisici din București: țărcațe, flori, albe, gri cu pete, motani, mirtani, cotoi și mițe, pisoi, pisici și pisucute.

● Pînă mai deunăzi Graur era somitatea recunoscută în materie de limbă română, Brucan specialistul numărul unu în strategie guvernamentală, iar Topor autoritatea incontestabilă în privința timpului probabil. Dar acum gata, s-a terminat cu idolii, îi dărîmăm pe toți. În locul studiilor lui Graur, care ne-a explicat o viață întreagă că fundu' nu e fund, ci altceva, o să citim „Prostituția”, în locul lui Brucan, pe care pînă și Valeriu s-a săturat să-l mai consulte, o să descifrăm mesajele adînci ale editorialelor lui Cristoiu, devenit, de la primul descălecat în America Latină, expert în Roman-ologie, iar în locul lui Topor, care și așa a fost înlocuit cu zimbăreața Jurcă, o să călătorim mai des cu metrourul. La stația Piața Victoriei s-a format un barometru natural: cînd picură în stație afară e vreme bună, cînd plouă torențial în

subteran — deasupra arde soarele, cînd pe peron se poate sta fără umbrelă — la suprafață, cu siguranță toarnă cu găleata.

● Privatizarea ne-a făcut să ne obișnuim cu cele mai ciudate asociații: la discuri se vînd chiloți, la electrice — răcoritoare, la articole pentru nou-născuți — whisky, la florărie — țigări, la lactate — hîrtie igienică și cite și mai cite. Mai nou, la magazinul de mezeluri de pe bd. Ceahlău se închiriază casete video alături de salam București (106 lei/kg) cu zgîrciuri, care nu se închiriază, dar nici nu se vinde. În aceeași incintă, o societate comercială cu multe inițiale IMPEX — VEST S.R.L., sau cam așa ceva, dă găuri conform următorului afiș: „Cercei Aurora, cu șurub. Cine nu are găuri i se fac în mod automat”.

● Nu mai știe omul ce să înțeleagă din atîtea scenarii, regii, regii auto-nome, S.A.-uri, S.R.I.-uri, S.R.L.-uri și multe altele. De la revoluție încoace toate și-au schimbat firele și înțelesurile: S.A. nu mai e sector agricol, S.R.I. cîci n-ar mai fi Secu, iar S.R.L. nu are nimic de-a face cu săptămîna redusă de lucru, asociindu-se mai de-

direct proporțională cu prețul: gropi, băltoace, gunoaie, vagabonzi, miasme, pe lîngă care pucioasa noastră cea de toate zilele aduce a parfum de roze.

● Ei bine, nici concursul de muzică ușoară, nici cel de miss și nici măcar meciul dintre Steaua și Dinamo n-au suscitât atenția în aceeași măsură cu marșul postărițelor, prestigioasă competiție la al cărei start s-au aliniat cele mai aprige purtătoare de geantă și fustă din întreaga țară. În trecerea a fost cîștigată de nimeni alta decît floarea postărițelor, celebra Nicoleta Trandafir. Se zice că, drept premiu, dl. Ion Iliescu ar fi luat-o pe fericita învingătoare cu el, în turneul din Venezuela și Costa Rica. N-am înțeles ce caută în această călătorie violonista Cristina Angelescu și pianista Viorica Rădoi, între oamenii de la pază și protocol și gazetarii de la ziarele pro. În afara cazului în care, ca un Cesar, dl. Iliescu a luat cu sine în suită întreaga curte de la Cotroceni, cu saltimbanci cu tot.

● Imaginați-vă un complot în urma căruia avionul președintelui Iliescu, la întoarcerea din America Latină, s-ar

magazine, ocazie cu care i-a luat și d-șoarei Milena pantofiori aurii, de cadînă.

● Despre obiceiurile ascunse ale lui Mihnea Constantinescu „Cațavencu” n-a scris încă nimic, dar mai e timp. Dînsul este întotdeauna elegant, pus la patru ace, tuns ca la carte, cu cravată în ton, și morgă aferentă. Domnia-sa atrage și pe această cale atenția, transformîndu-se în purtătorii săi de cuvînt, că este o persoană oficială și că nu permite la un așa afront, adicătelea așa și pe dincolo, c-o fi, c-o păți. Am zis!

● Propunem pentru topul comentatorilor sportivi pe Ionel Stoica, cu inegalabila replică „să-și recupereze greșeala”, alături de alți doi crainici, unul de la T.V., iar celălalt de la „Gazeta sporturilor” care, pentru a-și justifica deplasarea, au comentat la două voci un meci transmis nici măcar în direct sau integral. În topul crainicilor, alături de „Iuliana cea lungă de gît” (pe model „Ahile cel iute de picior”), la scor cit se poate de strîns se situează mai nou Cristina Topescu, care se îmbracă țoapește, ceea ce s-a demonstrat și la recentul concurs de muzică ușoară, unde ne-a tras țipuri în limba atât de dragă lui Shakespeare și atât de odioasă lui Iliescu.

● Manfred Woerner nu e un teuton uriaș, ci un om obișnuit, cu chelle și început de burtă, care-și are slăbiciunile lui: una pentru limba franceză, pe care o vorbește foarte fluent, și alta pentru dl. Adrian Năstase, de dragul căruia s-a hotărît să ajute guvernul.

● Naistul Gheorghe Zamfir va dirija Orchestra națională radio. Și nu numai atât, dar va deveni în curînd dirijor permanent și poate chiar dirijor al acesteia. Pînă azi orchestra a avut numai dirijori cu pile. Acum va avea și unul cu bani.

● Ultima oră: autobuzul 131 nu se mai numește 131 ci „Cotidianul”.

● Ion Smedescu, fost director al Direcției plan-finanțe-prețuri din CENTROCOOP, „scos” din funcție de colectiv la Revoluție sub acuzația de ceaușism, a devenit în prezent rector al Universității româno-americane. Iată un adept al vechiului regim care a știut să profite în mod concret după Revoluție de venirea americanilor!

● Pe o baracă dintr-un șantier din Centrul Civic, din spatele străzii Apolodor, a apărut lozincă: „Sus Ceaușescu și Elena”. Am ajuns atât de bine, încît muncitorii îi iubesc mai mult pe foștii comuniști decît pe cei actuali! Se obișnuiesc greu cu emanații!

● Adrian Sirbu fostul secretar d' stat din timpul C.P.U.N.-ului, militant fervent pentru cenzurarea presei, realizator al filmului prezentat la televiziune pe 13 iunie 1991 unde minerii erau filmați în timp ce săpau terenul din Piața Universității și nu pe cînd spărgeau de zor capete românești, s-a prezentat la începutul lunii mai a.c. la ministrul comerțului și turismului pentru deschiderea unei firme particulare în care era implicat. Serviciile „umanitare” aduse actualului regim se cer recompensate gras.

● În interviul acordat Televiziunii române vineri, 28 iunie 1991, premierul român repeta la sfîrșitul frazelor în mod obsesiv expresia „cu alte cuvinte”. Din fericire însă nu ne-a mai reformat cu această ocazie limba română cu alte neologisme, rămîndu-ne de la domnia sa doar „a implementa”, „a antama”, „aerofag (?)”, „a decroșa”, „sumamente”. Deocamdată!

● Religia învață, printre altele, să nu ucizi și să nu aduci mărturie mincinoasă asupra aproapelui tău. Sînt unele din preceptele care deranjează cel mai mult pe actualii educatori din școlile militare speciale: poate astfel se explică lozincă privind scoaterea religiei din școli, scrisă și rescrisă cu persistență pe trotuarul din fața Universității, invocîndu-se drepturile omului. Adică „drepturile omului” ar consta din a asina dacă ești instigat, din a tortura sau calomnia persoane pe care nici nu le cunoști, dacă așa primești ordin de la superiori!

MICHIDUȚĂ

- PEPSI CONTRA QUICK
- ORCHESTRA LUI ILIESCU
- „SUS CEAUȘESCU ȘI ELENA”
- „ALTE CUVINTE” ȘI PETRE ROMAN
- CRAVATA LUI ADRIAN NĂSTASE

grabă cu englezescul Limited. Așa se face c-a apărut și în Cimpina o firmă nouă, albă, din marmură: Societatea comercială Crucifix S.R.L., care se îngrijește nu de petrecerile noastre din week-end, ci de odihna cea veșnică. E singura firmă serioasă pe care n-am văzut-o vinzînd nici zeamă de ploșnițe, nici juice-uri și nici Assos mucegăit pentru pomeni. Crucifix S.R.L. execută monumente funerare, care nu prea au nimic de-a face cu catolicele crucifix, dar ce contează, dacă sună bine? Ia gîndiți-vă numai că „cruce” se asociază automat cu „a băga” (în mormînt) pe cînd simpla rostire a cuvîntului „crucifix” se leagă firesc de „a implementa”, eventual economia națională și, probabil, tot acolo.

● Firma Pepsi a decăzut total în Occident, din momentul în care s-a dovedit că băutura cafenie atacă ficatul. La noi încă mai rezistă, dar numai firma. Ceea ce se vinde sub această denumire la 25 lei sticla cu dop ruginit e de fapt anostul Quick care-ți face gura pungă. Orice altă întreprindere serioasă i-ar fi dat de mult în judecată pe impostori. Nouă ni se tolerează încă, probabil fiindcă în mintea lor abia ne-am dat jos din copac, adică de pe „cele mai înalte culmi de progres și civilizație”, astfel încît ni se permite de mai departe, ca unor cimpanzei, să îmbuteliem cico galben în sticle de o jumătate litru pe care scrie „apă gazoasă”, capsîndu-le cu capace de pepsi.

● Nu ne putem plînge că n-am fi posesorii celei mai originale gări din lume, singura, din Timbuktu pînă în Reijkiawik, în care se plătesc bilete de peron. De la 50 de bani, prețul a crescut la 1 leu, liberalizîndu-se brusc la 5 lei. În Gara de Nord intrarea e mai scumpă decît la un WC public, fie el și privatizat, iar mizeria, în comparație cu numitul stabiliment, e

prăbuși în mare, ar fi capturat de cubanezii fratelui Fidel Castro sau ar fi înghițit de un Triunghi al Bermudeilor, creat ad-hoc. O pierdere ireparabilă pentru țară, ar zice unii, o calamitate, ar dispera alții, fiindcă, fraților, dacă pică Iliescu, în locul lui, președinte, rămîne Birlădeanu. Iar dacă pică, de pildă, într-o baltă, și Birlădeanu, în locul lui vine Marțianu. Și ajungem la vorba cu „întotdeauna există un și mai rău” și „să nu-i dea Dumnezeu românului cît poate duce”! Acu' nu că Michidută ar fi din tabăra de la Cotroceni, pușchea pe limbă! dar nici chiar așa.

● Săptămîna trecută s-a desfășurat primul concert omagial postrevoluționar. Nu vă repeziți să spuneți că știți, că l-ați văzut și pe Iliescu la televizor, pupînd șoimuleții, pe Piki Mihăilescu și George Mihăiță la operă, că nu e ăla. Concertul în cauză a fost la Sala radio și s-a intitulat așa: „În onoarea președinției, a parlamentului, a guvernului și a membrilor corpului diplomatic acreditați la București”. El a fost oferit de fundația Brambach. Poate d-lui von Weiszacker nu i-ar fi părut ciudat, dar la noi formula sună al dracului de cunoscut!

● Amicii de la „Cațavencu” se tot iau de dl. ministru de externe, cum că, vezi Doamne, ar avea obiceiuri grecești. Că nu este așa susținem noi și demonstrăm cravata d-lui Năstase, gîtleagă cu motive turcești. N-a scris nimeni pînă acum numele lui Radu cel Frumos, așa că, potoliți-vă cu insinuările! Aici vroiam numai să explic cum devine chestia cu comerțul, adică cît de transparentă e, pînă și la cravată, cît ne place modelul de la Sтамbul și cum antamăm niște legături mai serioase. De altfel, privatele de pe Calea Victoriei ne-o dovedesc. În altă ordine de idei, n-o fi avut omul timp să-și cumpere la Geneva și a venit să-și la crăvăți din grădina ursului, că tot îi place să umble prin

Director: LAURENȚIU ULICI Redactor-șef: MARIUS TUPAN Redactor artistic: ALEC MACRI

Abonamentele la Lucifer se pot face la toți difuzorii și factorii postali între 1 și 15 ale fiecărei luni. Difuzorii particulari se pot adresa la redacția revistei Redacția și administrația: Calea Victoriei 133, tel. 59 67 60

